

Mlada njiva

Hribovšek Ivan:

Sreča.

Adámov rod po sreči koprni,
odkar jo v raju oče je izgubil.
Človeški rod je srečo vedno ljubil,
v nesreči se še danes žalosti.

Ko sonce za obzorje pohiti,
ko nočni mrak tihoto bo zasnužil
in ko bo hladen piš zemljo poljubil,
ljudje in vsa narava brž zaspi.

Nesrečnemu se o bogastvu sanja
in ko zaspan se zjutraj prebudi,
počitka zopet si želi in — spanja.

Bogati pa se za denar boji,
miru ne da usoda mu sedanja,
nesrečno, brez veselja ta živi.

Hribovšek Ivan:

Zima.

Po širnem svetu sem za srečo taval
in duša polna je bila strahu,
srce — sneženo samega prahu,
po svetnem blatu sem navadno plaval.

Kot listje me vihar je premetaval,
odpihal nado vsakega sadu,
a ni izsušil s čela mi potu;
nad srečo sem med svetom obupaval...

Zastrto vedno je bilo z oblaki
grozečimi in strašnimi nebo,
sem izpostavljen bil nevihti vsaki.

Ni žarek sreče posijal v oko,
pogled je begal po temé navlaki,
saj drugega med svetom ni bilo...

Za dobro voljo

Izgubljeno ravnotežje.

Lonček je dobil.

Brcal je in mleko pil!

Zvrnil se — in vse polil!